

Sygn. akt VI U 416/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	Michał Maśnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016 r. w S.

sprawy D. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołań D. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 1 kwietnia 2016 roku znak: ENP/6/039020246

oraz z dnia 16 września 2015 roku znak: (...) -2004

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 kwietnia 2016 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał D. C. (1) prawo do emerytury od dnia 1 marca 2016 roku, tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wyniosła 1 248,94 zł.

Decyzją z dnia 16 września 2015 roku, znak (...) -2004, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ponownie przeliczył D. C. (1) kapitał początkowy, ustalając jego wysokość na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 44 807,51 zł. Jako podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjęto kwotę 318,04 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wysokości tej podstawy jako wariant najkorzystniejszy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1974 roku do 31 grudnia 1983 roku. (...) wyniósł 26,05%. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 4 lat, 6 miesięcy i 10 dni, zaś nieskładkowe w wymiarze 6 lat (okresy sprawowania opieki nad dziećmi). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 58,35%, zaś średnie dalsze trwanie życia ustalono na 209 miesięcy.

D. C. (1) odwołała się od obu powyższych decyzji, kwestionując wyliczenie przez organ rentowy kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego. Podniosła, iż w okresie od 17 września 1974 roku do 20 września 1987 roku

była zatrudniona w Państwowym Zakładzie (...) w M., niemniej w okresie od 1979 roku do 1987 roku była na urlopie wychowawczym, w związku z czym z okresu tego nie jest w stanie przedłożyć osiągniętych zarobków. Wskazała też, że kolejną pracę zawodową podjęła dopiero z dniem 29 września 1998 roku w firmie (...), gdzie nieprzerwanie pracowała do 29 lutego 2016 roku. Wskazując na powyższe, ubezpieczona uznała, iż organ rentowy nieprawidłowo ustalił wwpw z okresu 10 lat, gdyż faktyczny okres pozostawania w zatrudnieniu wynosił zaledwie 5 lat.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonych decyzjach.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2016 roku Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i wyrokowania sprawy z obu odwołań D. C. (1).

W toku postępowania sądowego, decyzją z dnia 6 lipca 2016 roku, znak (...) - 2004, organ rentowy z urzędu ponownie ustalił wartość kapitału początkowego ubezpieczonej, ustalając ją na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 45 419,88 zł. Jako podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjęto kwotę 335,01 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wysokości tej podstawy jako wariant najkorzystniejszy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1974 roku do 31 grudnia 1983 roku. (...) wyniósł 27,44%. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 5 lat, 8 miesięcy i 13 dni, zaś nieskładkowe w wymiarze 6 lat (okresy sprawowania opieki nad dziećmi). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 60,94% zaś średnie dalsze trwanie życia ustalono na 209 miesięcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. C. (1), urodzona w dniu (...), w okresie od 17 września 1974 roku do 20 września 1987 roku była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w Państwowym Zakładzie (...) w M. na stanowisku referenta.

W okresie tego zatrudnienia urodziła sześcioro dzieci, kolejno w dniach 2 lutego 1978 roku, 11 grudnia 1978 roku, 27 kwietnia 1980 roku, 20 kwietnia 1981 roku, 6 sierpnia 1982 roku oraz 18 maja 1984 roku.

W związku z urodzeniem dzieci ubezpieczona korzystała z zasiłku macierzyńskiego w następujących okresach: od 12 lutego do 28 lutego 1978 roku, od 1 marca do 31 marca 1978 roku, 1 kwietnia do 30 kwietnia 1978 roku, od 1 maja do 31 maja 1978 roku, od 1 czerwca do 3 czerwca 1978 roku, od 11 grudnia 1978 roku do 31 grudnia 1978 roku, od 1 stycznia do 31 stycznia 1979 roku, od 1 lutego do 28 lutego 1979 roku, od 1 marca do 18 marca 1979 roku, od 27 kwietnia 1980 roku do 31 maja 1980 roku, 1 czerwca do 30 czerwca 1980 roku, od 1 lipca do 2 sierpnia 1980 roku, od 20 kwietnia do 31 maja 1981 roku, od 1 do 30 czerwca 1981 roku, od 1 do 17 lipca 1981 roku, od 6 sierpnia do 31 sierpnia 1982 roku, od 1 września do 30 września 1982 roku, od 1 października do 31 października 1982 roku, od 1 listopada 1982 roku do 11 listopada 1982 roku, od 18 maja 1984 roku do 30 czerwca 1984 roku, od 1 lipca 1984 roku do 31 lipca 1984 roku, od 1 sierpnia 1984 roku do 23 sierpnia 1984 roku, od 24 sierpnia do 20 września 1984 roku.

W okresie zatrudnienia w (...) ubezpieczona korzystała także z urlopów wychowawczych (urlopów bezpłatnych dla matki opiekującej się dziećmi) w okresach: od 30 czerwca 1978 roku do 10 grudnia 1978 roku, od 19 marca 1979 roku do 26 kwietnia 1980 roku, od 3 sierpnia 1980 roku do 19 kwietnia 1981 roku, od 18 lipca 1981 roku do 5 sierpnia 1982 roku oraz od 21 września 1984 roku do 20 września 1987 roku.

Dowody:

- świadectwo pracy z 21.09.1987 r. - k. 6, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego;
- kserokopia dowodu osobistego ubezpieczonej - k. 3-5 plik akt ZUS dot. kapitału początkowego;
- karta zasiłkowa - k. 9, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

W dniu 14 maja 1989 roku ubezpieczona urodziła kolejne, siódme, dziecko. W tym czasie nie pracowała zawodowo.

Niesporne, a nadto dowód: kserokopia dowodu osobistego ubezpieczonej, k. 3-5, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

W okresie od 2 listopada 1993 roku do 31 stycznia 1994 roku D. C. (1) była zatrudniona w Towarzystwie (...) Oddział w G. (...) w M., na stanowisku inspektora – p.o. kierownika agencji w M..

Dowód: świadectwo pracy z 31.01.1994 r. - k. 11, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

Po ustaniu tego zatrudnienia, w dniu 29 lipca 1994 roku ubezpieczona urodziła ostatnie, ósme dziecko.

Niesporne, a nadto dowód: kserokopia dowodu osobistego ubezpieczonej - k. 3-5, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

W dniu 24 września 1998 roku D. C. podjęła zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. (wcześniej (...) Sp. z o.o. w G.) na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej, gdzie pracowała do 29 lutego 2016 roku.

Dowód: świadectwo pracy z 29.02.2016 r. - k. 12, pl. II akt ZUS.

W dniu 15 grudnia 2003 roku D. C. (1) złożyła w organie rentowym wnioski o ustalenie kapitału początkowego.

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił D. C. (1) kapitał początkowy. Wysokość kapitału na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 36 863,42 zł. Jako podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjęto kwotę 53,84 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wysokości tej podstawy jako wariant najkorzystniejszy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku. (...) wyniósł 4,41%. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 4 lat, 6 miesięcy i 10 dni, zaś nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy (okresy sprawowania opieki nad dzieckiem). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 58,35%, zaś średnie dalsze trwanie życie ustalono na 209 miesięcy.

Dowód: decyzja z 24.04.2006 r. - k. 21-22, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

Decyzją z dnia 6 lipca 2016 roku, znak (...) - 2004 organ rentowy z urzędu ponownie ustalił wartość kapitału początkowego dla ubezpieczonej. Wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 45 419,88 zł. Jako podstawę jego wymiaru przyjęto kwotę 335,01 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wysokości tej podstawy jako wariant najkorzystniejszy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1974 roku do 31 grudnia 1983 roku. (...) wyniósł 27,44%. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 5 lat, 8 miesięcy i 13 dni, zaś nieskładkowe w wymiarze 6 lat (okresy sprawowania opieki nad dziećmi). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 60,94% zaś średnie dalsze trwanie życie ustalono na 209 miesięcy.

Na potrzeby wyliczenia kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił okresy składkowe z symbolem (...) od 17 września 1974 roku do 29 czerwca 1978 roku, od 11 grudnia 1978 roku do 18 marca 1979 roku, od 27 kwietnia 1980 roku do 2 sierpnia 1980 roku, od 20 kwietnia 1981 roku do 17 lipca 1981 roku, od 6 sierpnia 1982 roku do 11 listopada 1982 roku, od 18 maja 1984 roku do 20 września 1984 roku, od 2 listopada 1993 roku do 31 stycznia 1994 roku, od 24 września 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku, oraz nieskładkowe z symbolem (...) od 30 czerwca 1978 roku do 10 grudnia 1978 roku, od 19 marca 1979 roku do 26 kwietnia 1980 roku, od 3 sierpnia 1980 roku do 19 kwietnia 1981 roku, od 18 lipca 1981 roku do 5 sierpnia 1982 roku, oraz od 21 września 1984 roku do 23 maja 1987 roku.

Dowody:

- stan sprawy do decyzji - karta nienumerowana, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego;
- decyzja z 6.07.2016 r. - karta nienumerowana, plik akt ZUS dot. kapitału początkowego.

W dniu 15 lutego 2016 roku D. C. (1) złożyła w organie rentowym wniosek o emeryturę, który został rozpoznany poprzez wydanie zaskarżonej w niniejszym procesie decyzji.

Dowód: wniosek o emeryturę - k. 1-4, pl. II akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej w ich ostatecznym kształcie okazały się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisów artykułu 174 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2016 poz. 887, dalej jako: ustawa emerytalna), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy czym, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Z kolei przepis artykułu 15 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Przy czym, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych (ust. 4 pkt 1) i dalej postępuje się zgodnie ze szczegółowymi wskazaniem zawartymi w dalszych punktach omawianego przepisu.

Zgodnie natomiast z art. 16 ustawy, przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat prze okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w zatrudnieniu.

Z powyższych przepisów wynika zatem, że podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy, a więc przyjmując przeciętną podstawę składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub społeczne na podstawie prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z okresu sprzed 1 stycznia 1999r. Wyjątki od tej ogólnej zasady określone są w art. 17 ust. 1 i 3, który ma w sprawie kapitału początkowego zastosowanie w sposób „odpowiedni”.

Literalnie (bez „odpowiedniego” odniesienia do kapitału początkowego) przepis art. 17 ust. 1 stanowi, że jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru renty w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 1-4, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się podstawę wymiaru składek za okres faktycznego podlegania ubezpieczeniu. Ubezpieczeni, o których mowa w art. 58 ust. 1 pkt 1-4 są to osoby, które w dacie powstania niezdolności do pracy miały nie więcej niż 30 lat. (...) zastosowanie tego przepisu do kapitału początkowego jest więc możliwe tylko, gdy założyć, że chodzi o osoby, które w dniu 31 grudnia 1999r. nie miały jeszcze ukończonych 30 lat. W ich przypadku ustawodawca założył bowiem, że okres ich ubezpieczenia od momentu, w którym mogły podjąć zatrudnienia lub inną działalność rodzącą możliwość podlegania ubezpieczeniom społecznym, może być ze względu na ich wiek krótszy niż 10 lat. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że D. C. (1) nie należała do grona tych osób, skoro urodziła się w roku 1955, a więc na koniec 1998 roku miała ukończone więcej niż 40 lat.

Z kolei na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy emerytalnej powyższe zasady stosuje się odpowiednio, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru renty w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5, z powodu pełnienia zastępczej służby wojskowej, odbywania czynnej służby wojskowej albo korzystania z urlopu

wychowawczego. Ubezpieczonym, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5 jest osoba, która w dacie powstania niezdolności do pracy miała więcej niż 30 lat. Odpowiednie jego zastosowanie do kapitału początkowego oznacza, że musi chodzić o osoby, które na koniec 1998 roku miały więcej niż 30 lat i w których przypadku okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu był krótszy niż 10 lat nie ze względu na wiek, lecz ze względu na niezależne od nich przeszkody, tj. pełnienie zastępczej lub czynnej służby wojskowej albo korzystanie z urlopu wychowawczego.

W rozpoznawanej sprawie ubezpieczona stanęła na stanowisku, iż dokonane przez organ rentowy obliczenie podstawy wymiaru kapitału początkowego, a w konsekwencji ustalenie wysokości emerytury jest dla niej niekorzystne, gdyż uzyskane sumy podzielono przez 10 lat, podczas gdy D. C. w tym okresie nie pozostawała w zatrudnieniu przez niemalże okres 5 lat. W przypadku odwołującej oznaczało to przyjęcie kolejnych 10 lat z uwzględnieniem okresów korzystania z urlopów wychowawczych oraz okresami sprawowania opieki nad dzieckiem i przyjęciem za te lata przychodu w wysokości 0 zł, co spowodowało zaniżenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. W związku z powyższym, ubezpieczona domagała się uwzględnienia jej wynagrodzeń wyłącznie z okresu faktycznego podlegania ubezpieczeniu, powołując się na treść przepisu art. 17 ustawy emerytalnej.

Powyższe w ocenie sądu nie było jednak możliwe.

Przepis art. 17 ust. 3 stanowi odstępstwo od reguł ogólnych; jako wyjątek powinien być więc interpretowany ściśle i co najważniejsze nie może podlegać wykładni rozszerzającej. Oznacza to więc, że możliwość jego stosowania w przypadku ubezpieczonej istniałaby tylko wtedy, gdyby nie mogła ona wypracować dochodu z powodu korzystania z urlopu wychowawczego. Także pojęcie „urlopu wychowawczego” musi być w tym przypadku bardzo wąsko rozumiane. Sam ustawodawca w art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej wyraźnie rozróżnił bowiem pojęcia „urlopu wychowawczego”, „urlopu bezpłatnego związanego ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem” i „okresów niewykonywania pracy z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem.. W przepisie tym wskazał bowiem, iż okresami nieskładkowymi są zarówno okresy urlopu wychowawczego, jak i okresy urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem. Jeśli więc każdy z tych okresów nazywa w inny sposób, możliwe jest wyłącznie uznanie, że okresami korzystania z „urlopu wychowawczego” o jakim mowa w przepisie art. 17 ust. 3 ustawy emerytalnej są tylko okresy faktycznego korzystania z takiego urlopu, który został danej osobie formalnie udzielony przez zatrudniającego go w danym momencie pracodawcę.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy trzeba więc podkreślić, iż w okresie, który mógł zostać wzięty pod uwagę przy obliczaniu kapitału początkowego (tj. w okresie dowolnie wybranych 10 lat sprzed 1 stycznia 1999 roku), D. C. (1) nie zawsze formalnie korzystała z urlopów wychowawczych, który zgodnie z przepisami kodeksu pracy, przysługuje tylko i wyłącznie pracownikowi (art. 186 Kodeksu pracy). Na przykład, po ustaniu zatrudnienia w Państwowym Zakładzie (...), w okresie od 20 września 1987 roku do 2 listopada 1993 roku ubezpieczona nie była nigdzie zatrudniona. Mimo więc, że w okresie tym, tj. w dniu 14 maja 1989 roku, urodziła siódme dziecko – syna Ł. i niewątpliwie w tym czasie sprawowała opiekę tak nad nim, jak i wcześniej przez siebie urodzonymi dziećmi, okresu tego nie sposób uznać za okres korzystania z urlopu wychowawczego o jakim mowa w przepisie art. 17 ust. 3 ustawy emerytalnej, lecz wyłącznie jako okres niewykonywania pracy z powodu sprawowania osobistej opieki nad dziećmi. Podobnie w dacie narodzin ósmego dziecka, M. C., w dniu 29 lipca 1994 roku, ubezpieczona była osobą bezrobotną i taką pozostawała aż do września 1998 roku. Oznacza to, że w jej przypadku nie można mówić o tym, aby nie była w stanie „wypracować” odpowiedniego kapitału początkowego z powodu korzystania z urlopów wychowawczych, lecz – co najwyżej – że było to w jej przypadku utrudnione z uwagi na urodzenie w międzyczasie ośmiorga dzieci. Taka sytuacja nie została jednak przewidziana w żadnym przepisie ustawy emerytalnej.

W tym miejscu należy wskazać, iż przepisy prawa ubezpieczeń mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, a zatem ani organ rentowy, ani sąd nie mogą mieć na uwadze zasad współżycia społecznego. Przepisy te muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich, nawet jeśli osobie zainteresowanej jawią się jako subiektywnie niesprawiedliwe. Zaś świadczenia są indywidualizowane tylko przez dostosowanie ich rodzaju i wysokości do

konkretnej sytuacji – wobec czego ubezpieczeni nie mogą uzyskać świadczeń w sposób przez siebie wyliczony, czy też zgodny z ich interpretacją.

W świetle powyższych rozważań zarzuty ubezpieczonej względem obu decyzji należało uznać za bezzasadne, albowiem nie było podstaw prawnych do ustalenia kapitału początkowego w taki sposób jakiego domagała D. C. (1), mianowicie ustalenia kapitału początkowego jedynie z pięciu lat. Jak wskazano bowiem powyżej, przepisy ustawy emerytalnej wykluczają taką możliwość. Organ rentowy prawidłowo ustalił więc wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych, tj. na zasadach ogólnych, ponieważ korzystanie przez ubezpieczoną z urlopów bezpłatnych spowodowanych koniecznością sprawowania opieki nad dziećmi, a tym bardziej sprawowanie opieki przez ubezpieczoną nad dziećmi w czasie w którym nie pozostawała ona w zatrudnieniu, nie jest przesłanką do zastosowania normy art. 17 ust. 3 ustawy emerytalnej.

Na zakończenie należy wskazać, iż w toku postępowania sądowego organ rentowy częściowo zmienił zaskarżoną decyzję dotyczącą kapitału początkowego w ten sposób, że ponownie przeliczył kapitał początkowy ubezpieczonej, przyjmując za lata 1979-1982 kwoty faktycznie wypłaconych jej zasiłków macierzyńskich. Kwoty te zostały przyjęte w sposób całkowicie prawidłowy, tj. zgodnie z danymi podanymi przez ówczesnego pracodawcę ubezpieczonej. Organ zastosował także korzystny dla D. C. przelicznik kwot wynagrodzeń w poszczególnych latach, biorąc pod uwagę normę art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej.

Okoliczność dokonania tego rodzaju zmiany decyzji umknęła uwadze sądu na etapie wyrokowania, co miało jednak ten tylko skutek, że w zakresie w jakim zaskarżona decyzja została zmieniona na korzyść ubezpieczonej, postępowanie winno zostać umorzone na zasadzie art. 477¹³ k.p.c. Omyłkowo jednak i w tym zakresie, i w zakresie w jakim odwołania okazały się nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołania w całości oddalono.